

Г. ФИЛИПОВ
ЦАРКИНЯ ЧУДО

chitanka.info

Далеко, зад гори, планини и морета, живеел добър цар заедно със своята царица. Царят се наричал Тюлпан, а царицата Роза. Те живеели богато. Владеели просторна земя — ниви, ливади, гори. Притежавали много злато и скъпоценни камъни. Имали и обширни градини с овощни дървета. Цар Тюлпан имал много войска и се считал за най-силният владетел. Само едно не достигало на царя и царицата — нямали деца. Царят обичал лова на диви зверове и често ходел на лов със свитата си. Царица Роза оставала вкъщи, занимавала се с ръкоделие и обичала да се разхожда в градината. Често, като се разхождала, си мислела: „Колко би било хубаво, ако тук, в градината, тичаха деца около мен. Как бих ги обичала и галила!“

Един ден царицата пак се разхождала. Била замислена и печална. Изведнъж в дъното на градината тя съзряла дърво със златни ябълки. Дървото имало на самия си връх само една много червена и хубава ябълка. Царицата се спряла и се замислила: „Какво ли е това чудо? Всички ябълки са златни, а само една от тях е червена!“ ... Изведнъж тя чула глас: „Защо се учудваш, царице? За какво си се замислила?“ Царицата се обърнала натам, откъдето идел гласът и още повече се зачудила — на дървото седял един малък, гърбав човек, с дълги ръце и дълга бяла брада.

— Кой си ти и какво правиш тук? — запитала го тя.

Гърбавият отвърнал:

— Аз съм слуга на феята Желание и пазя тази червена ябълка от птиците.

— А каква е тази ябълка? — попитала царицата.

— Тя е наречена за теб! — казал Гръбльо. — Като я изядеш, след една година ще се случи това, за което тъй много мечтаете с царя!

Царицата се зарадвала и помолила гърбавия да откъсне ябълката за нея.

— Добре! — отвърнал гърбавият. — Но те предупреждавам: желанието ти ще се изпълни само един път в живота ти.

— Съгласна съм! — отвърнала царицата. — Дай ми тази червена ябълка и аз веднага ще я изям.

Гръбльо се изкачил на върха, откъснал ябълката, сложил я в един златен лист и я подал на царицата.

— Благодаря ти, добри човече! — казала царицата. — Кажу ми, какво да си се отплатя?

— Нищо не искам. Аз и така съм много доволен. Сега мога да си ида, няма какво да пазя повече — казал гърбушкото и изчезнал.

Царицата погледнала ябълката. Тя била много хубава и издавала приятен аромат. Доискало ѝ се да я изяде. „Най-много желая да имам дъщеря!“ помислила царицата и изяла чудната ябълка.

След една година царицата родила дъщеря. Голяма радост настанала в двореца. Известили на дълж и на шир за раждането на принцесата. Всички се радвали. Флагове и венци украсявали домовете на бедни и богати.

След една неделя трябвало да кръстят детето. Имало обичай да канят целия народ, а за кръстници свиквали всички добри магьосници. Между народа тръгнали вестоносци, облечени в кадифени дрехи, обшити със злато и коприна. Шапките им били с бели пера, а в ръцете си държали златни тръби. Ходели по градските площади и тръбели с тръбите си. Народът се събирал на тълпи, за да чуе какво ще кажат.

— На нашия славен цар се роди дъщеря! — известявали те. — Вдругиден ще бъде кръщенето. Царят и царицата ви канят всички на обяд и желаят да споделите тяхната радост!

— Слава, слава на царя! Слава на царицата! — викали хората.

В това време в двореца се готвели за празника. Готвачите ден и нощ готвели ядене, хлебарите пекли хляб, а прислужниците нареждали масите за гостите.

Настъпил денят за кръщенето. Събрал се много народ в двореца. Дошли и добрите магьосници-кръстници.

Едната от тях долетяла на бял орел, впрегнат в колесница, като голяма бяла лилия. Другата долетяла на жерав, а колесницата ѝ била една червена роза. Третата дошла с камилска птица, впрегната в бисерна мида. Четвъртата се явила със златна птица, впрегната в златна кола.

Когато всички гости се събрали, донесли и малката царкиня, обвита в дантелени пелени и в копринено одеяло. Положили я в златна люлка в средата на залата.

Кръстниците се доближавали по ред до люлката и като се навеждали над детето, наричали.

Първата магьосница докоснала с пръчката си пеленачето и рекла:

— Подарявам на кръщелничето си вечно здраве! Никога няма да боледува!

Втората кръстница се доближила, докоснала с пръчката си малката царкиня и рекла:

— Аз подарявам на кръщелничето си красота. Нийде по-красива от нея няма да има на света!

Третата кръстница се доближила до люлката, докоснала с пръчката си детето и казала:

— Аз подарявам на своята кръщелница следната дарба — никой по-хубаво от нея да не може да пее и свири на арфа.

Четвъртата кръстница се доближила и рекла:

— Аз дарявам на кръщелницата си богатство. Никой на света няма да бъде по-богат от нея.

Родителите били много доволни от подаръците на магьосниците, а народът се веселял и радвал:

— Ние си имаме царкиня Чудо!

Добрите магьосници отлетели, а всички останали да празнуват и се веселят.

Забравили обаче да поканят петата добра магьосница. През нощта, когато всички вече спели, тя долетяла до люлката на малката царкиня и рекла:

— Царкиньо, ти няма да се смееш дотогава, докато сърцето ти не изпита истинска голяма мъка и докато не заплачеш с горчиви сълзи! — Магьосницата леко доближила пръчката си до спящата царкиня и после тихо се изгубила.

Малката царкиня расла не с дни, а с часове. Майка ѝ и баща ѝ много се радвали на хубавото си и здраво дете. Какво само нямало то! Невиждани играчки, всякакви задморски птици, копринени рокли със злато и сребърни украшения, гривни и огърлици със скъпоценни камъни.

Царкинята играела с чудните си играчки, любувала се на птиците, радвала се на скъпите си рокли, ала никой никога не я видял да се засмее. Никой не я видял и да заплаче.

Царицата искала да види усмивка на лицето на детето си, или да чуе веселия му смях. Какво ли не правели царят и царицата, за да накарат малката царкиня да се засмее — всичко било напразно. Момиченцето оставало спокойно и равнодушно към всичко. Малката царкиня започнала да се учи да пее и свири на арфа и много скоро се научила. Всички се чудели на хубавото ѝ пеене и свирене, но никой от

слушателите не се просълзявал от нейната музика. На никого не забивало радостно сърцето от възторг.

Веднъж царкинята се разхождала с бавачката си в градината, където расло дървото със златните ябълки. Чули, че някой пее тъй тъжно за своята голяма скръб, че бавачката заплакала.

— Не чуваш ли как жално пее тоя нещастен човек? — запитала тя.

— Чувам, че пее и според мен, лошо пее — отвърнала царкинята. — Защо ти никога не плачеш, когато аз пея?

— Макар че много хубаво пееш, аз не мога да плача — отвърнала бавачката.

Веднъж пак излезли на разходка и на площада видели весело и забавно представление. Хората се заливали от смях. Само царкинята дори не се усмихвала.

— Нима не ти е смешно и весело? — попитала я бавачката.

— Не разбирам защо хората са така весели и за какво се смеят! — казала царкинята.

Минало време. Царкинята навършила осем години. В града се появила лоша болест, от която много хора умирали. Чувало се само погребално пение и плачове за умрелите.

Царят и царицата били много наскърбени и помагали на нещастниците с всичко, каквото могли. Често добрата царица плачела, когато научавала за смъртта на някой от своите близки. Малката царкиня Чудо оставала равнодушна към всичко и ни веднъж не заплакала. Накрая болестта достигнала и до царския дворец. Разболяла се царицата и царят повикал всички лекари. Каквото и да правели те, на болната й ставало все по-зле. Малката царкиня не се отделяла от майка си. На третия ден царицата вече никого не познавала и лежала със затворени очи.

— Майко, мила майчице, погледни ме! — викала малката царкиня, но майка й не можела да отвори очите си.

Царкинята се уплашила и избягала в съседната стая. Там тя видяла всички лекари и всички мъдреци, които тъжно клатели глави и повтаряли:

— Да, тя ще умре! Не можем да я спасим!

Царкинята избягала в градината. Станало й така мъчно, така тежко, че тя за първи път горчиво заплакала и с плач отишла в дъното

на градината.

Спряла при дървото със златните ябълки, а сълзите се леели от очите ѝ.

— За какво така горчиво плачеш, царкиньо? — попитал я някой.

Момичето повдигнало глава и видяло на дървото мъничък гърбав човек, с дълги ръце и голяма бяла брада. Той седял като птица на клоните между листата и тъжно я гледал.

— Кой си ти? — учудено попитала царкинята. — Какво правиш тук?

— Аз съм слуга на магьосницата Желание и пазя тази червена ябълка от птиците — отвърнал гърбавият.

— Царкинята повдигнала глава и видяла една чудна червена ябълка.

— За кого е тази ябълка? — попитала тя.

— Тя е вълшебна и е твоя! — казал гърбушкото.

— А какво ще стане с мен, ако я изям?

— Всичко, което си пожелаеш, ще се изпълни!

— Ах, откъсни ми я! — помолила царкинята. — Аз още сега ще я изям!

— Заповядай, царкиньо! Но помни — само веднъж ще се изпълни желанието ти. Повече никога!

— Добре! Само ми я дай по-скоро!

Гръблъото се изкачил на върха на дървото, откъснал ябълката и я подал на царкинята. Тя я взела и рекла високо:

— Нека моята майка по-скоро оздравее!

— Ще оздравее и ще доживее до дълбока старост! — добавило гърбавото човече.

— Да, Да! Да оздравее и да доживее до дълбока старост! — повторила царкинята, като ядяла ябълката.

В това време царицата се почувствала по-добре, отворила очи и като не видяла дъщеря си до себе си, заповядала да я доведат. Бавачката отишла в градината и намерила царкинята.

— Бабо, аз плаках и тъй мъчно ми беше... Докторите и мъдреците казаха, че мама няма да оздравее!...

— Успокой се, детето ми, майка ти е по-добре! Тя те вика!

За първи път в живота си царкинята се усмихнала. Весело се затичала към майка си.

Когато царицата видяла детето си весело и усмихнато, така се зарадвала, че веднага станала от постелята и скоро съвсем оздравяла.

В чест на оздравяването ѝ цар Тюлпан обявил тържества в цялото царство.

Много народ се събрал в двореца. Свирела музика, а хората танцували и пеели. На царкиня Чудо ѝ се приискало да зарадва гостите и започнала да пее и да свири на арфа.

Всички се вслушали в чудните звуци и когато свършила да свири и пее, царкинята видяла, че всички са просълзени.

Оттогава царкиня Чудо винаги се радвала на чуждите радости и винаги скърбяла за чуждите скърби. Започнала да помага на ближните си и славата ѝ се разнесла далеч, далеч, като най-добрата, най-даровитата, най-красивата и най-богата царкиня.

— Истинска царкиня Чудо! — говорели хората.

Наскоро след тържеството, една нощ, отново се събрали четирите добри магьосници в градината, където растели златните ябълки. Там, при лунна светлина, те разговаряли за даровете, които били дали на царкинята в деня на кръщенето ѝ.

— Има ли нещо по-хубаво от здраве, красота, дарба да пееш и свириш и богатство? — си говорели те.

— Най-хубавият дар е доброто сърце! — казала петата магьосница. — Без добро сърце няма щастие на света. Истински човек е този, който съчувства на чуждите радости и скърби.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.